YARPUZ

Edebiyat Dergisi

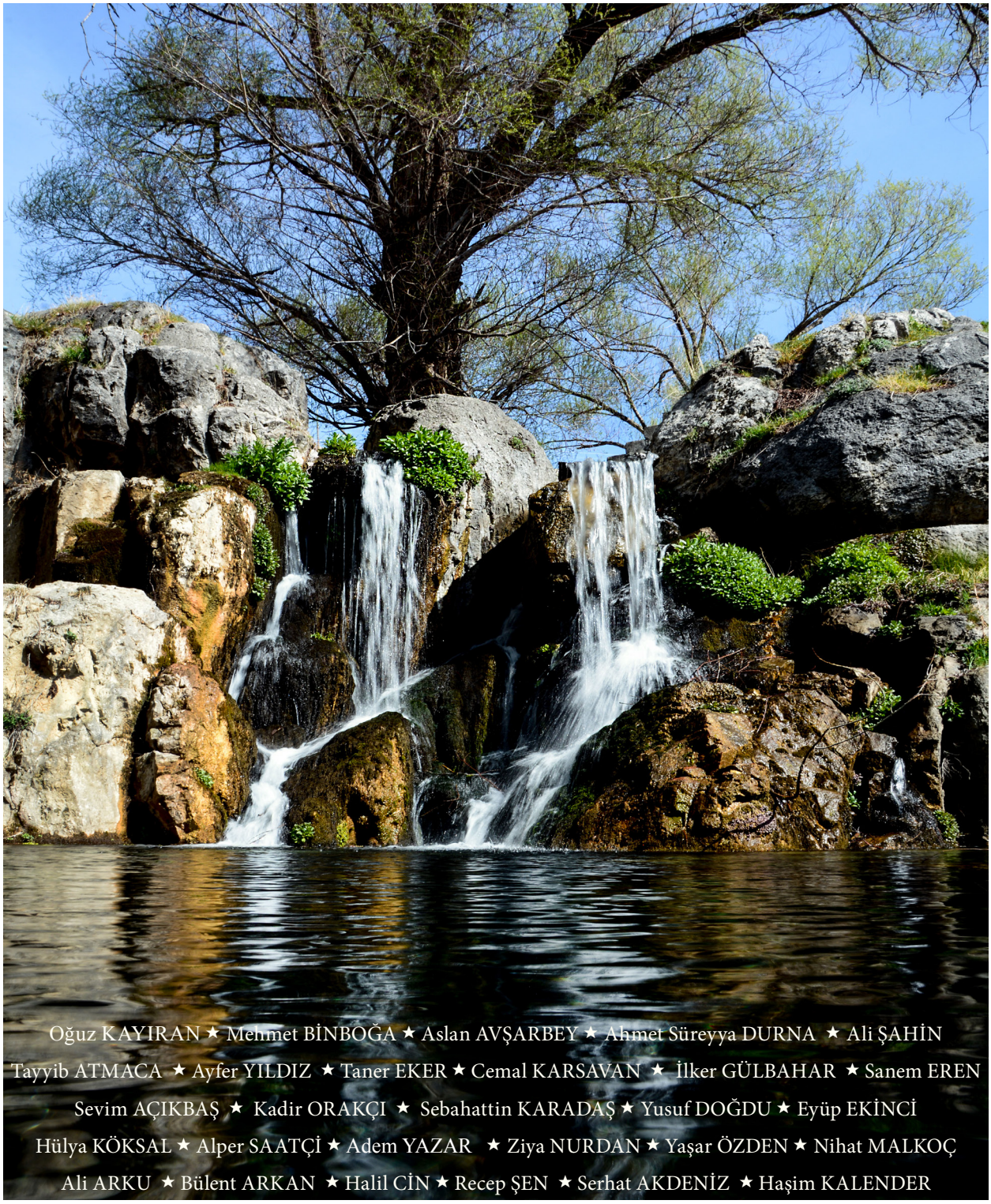

Oğuz KAYIRAN ★ Mehmet BİNBOĞA ★ Aslan AVŞARBEY ★ Ahmet Süreyya DURNA ★ Ali ŞAHİN
Tayyib ATMACA ★ Ayfer YILDIZ ★ Taner EKER ★ Cemal KARSAVAN ★ İlker GÜLBAHAR ★ Sanem EREN
Sevim AÇIKBAŞ ★ Kadir ORAKÇI ★ Sebahattin KARADAŞ ★ Yusuf DOĞDU ★ Eyüp EKİNCİ
Hülya KÖKSAL ★ Alper SAATÇİ ★ Adem YAZAR ★ Ziya NURDAN ★ Yaşar ÖZDEN ★ Nihat MALKOÇ
Ali ARKU ★ Bülent ARKAN ★ Halil CİN ★ Recep ŞEN ★ Serhat AKDENİZ ★ Haşim KALENDER

Yıl 1 Sayı 9 Kasım 2019

YARPUZ
Edebiyat Dergisi

Sahibi
Halil DEMİR

Yazı İşleri Müdürü
Halil DEMİR

Editör
İlker GÜLBAHAR

Yayın Kurulu
Ahmet Süreyya DURNA
Haşim KALENDER

Kapak Fotoğrafı
(Tanır Ayrandede Şelalesi / Afşin)
Yasin MORTAŞ

Yazışma ve Gönderi Adresi
Kale Mahallesi Elçibey Caddesi
Arma Market Yanı Kat:1 No: 24/B
Afşin/Kahramanmaraş

yarpuzedebiyatdergisi@gmail.com

Yarpuz Web:
www.yarpuzedebiyatdergisi.com
Facebook:
Yarpuz Edebiyat Dergisi

Yayın Türü: Süreli Yayın
ISSN : 2687-2307 Aylık (e-Dergi)

Yıl:1 Sayı: 9 (Kasım 2019)
İletişim Tel: 0541 629 94 66

Eserlerin hukukî sorumluluğu yazarlarına aittir.Yarpuz Edebiyat Dergisi'nden yapılan alıntılarda kaynak gösterilmesi zorunludur.

* * *

Yarpuz Edebiyat Dergisi
Afşin Merkez Yayın Grubu
tarafından çıkarılmaktadır.

YARPUZ 9

Hece şiiri kendini yenileyemiyor. Galiba zafer, Servetifünûn Dönemi'nde temelleri atılan Orhan Veli ile en son katını bitiren İkinci Yeni ile de dış cephe yalıtımı yapılan serbest şiir binasının olacak. Bunun çeşitli sebepleri var elbet.

Hece şiiri, üç yüz beş yüz sözcük etrafında dönüp duruyor. İki yüz yıl önce kullanılan imgeler, söz dizimleri, ahenk unsurları neredeyse hep aynı. Gerçi hecede dikkat çeken birkaç isim var ama onların da Necip Fazıl, Tanpınar, Cahit Sıtkı, Ahmet Muhip gibi hece ustalarını geçebilecek ne nefesleri ne de kondisyonları var.

Serbest şiir, görünmez hedefe doludizgin ilerliyor. Hecenin, serbesti yakalayabilmesi için her şeyden önce heceye bakışın, amiyane yaklaşımın ortadan kalkması gerekiyor. Hece; serbest şiirin burnu havalarda tavrını kendine doping yapmalı, mütevazı anlayışını terk etmeli, modern imgeli, düşünsel temalara yönelmelidir. Hece sayısını denk getirmek adına yapılan eksik ek yazımı gibi hece şiirinin sırtındaki gereksiz yüklerden kurtulmalıdır. Çünkü bu yük hecenin daha çok yol almasını engelliyor. "O dilberin saçın gördüm" dizesinde aslında söylenmek istenen "O dilberin saçını gördüm." dür. Söylenmek istenen yazılırsa hece fazlalığı şiiri bozuyor. "O dilberin saçın gördüm." dendiğinde anlamı belleğimiz tamamlasa da söz dizimi eksik kalıyor. Mana düzeyinde bir kakofoni meydana geliyor. Bu tip söz dizimi eksikliklerinin de önüne geçmeli hece şiiri.

Hece şairlerinin yeni imgelere, yeni söz dizimlerine, hiç kullanılmamış sözcükleri kendine mal ederek uyaklaştırmaya, yeni temalara ihtiyacı var. Zaten serbest şiir bu retorik yarışta açık ara önde gidiyor. Öyle görünüyor ki hece şairlerinden bir atak gelmezse zaten var olan uçurum, belli bir zaman sonra 18.yy.daki divan ile halk şiiri arasındakinden daha büyük bir uçurum haline dönüşecek.

* * *

Mehmet Binboğa, anı/öykü ile aramızda. Diğer öykücüler Ayfer Yıldız, İlker Gülbahar ve genç öykücü Alper Saatçi. Tayyib Atmaca, şiirde hecenin yerine değindi. Eyüp Ekinci sıra dışı mektubunda Azrail'e sesleniyor. Ali Şahin, Cemal Karsavan, Sanem Eren, Sebahattin Karadaş, Halil Cin dokuzuncu sayısında "Yarpuz"lu oldular.

Kapağa Ayrandede Şelalesi'ni alarak bu güzelliğe dikkat çekmek istedik.

* * *

Yeni sayılarda buluşmak ümidi ile …

Yarpuz Edebiyat Dergisi

YİTEN YAS

Oğuz KAYIRAN

ve bugün sanılarınızın buğusu ile, örülü küf
duruyor orada, yazgı!. Esen kuyu içi: uğultu!
derin bir inilti, içinde ne çöl dışarı, ne akıntı
küçük ayrımlar içinde, gizli bir yol kendine..

neden hala bizar biraz yukarıdaki tepedeyim
şimdi sönmek üzere, yıkık ahşap pencerenin
zamana gömülü, bakan gözlerinin içindeyim

bağlılık içinde kendini bırakan her kayıp atlı
eğri bölmeler içine tükenmek üzere bir koza
gibi değil, çürüyen otlar arasından akın akın

sonra olduğu sanılan oyuk zamanlar, yıkılan
bir balta ile saydam mağaradan, gel aşağıya
Nice nal sesleri!.. ah! Ölümün kulübesi için
çekilip giderken bir, hafızada kıvrılır patika

uyku, çekilir kendi içinde: duman! ve huzur
kenger otları, geçip gitsin mi, serin bir arzu
ve tahta zeminde, kapalı hayal! yok çürüme

yiten yas!. yaz sonrası kızıl yapraklar içinde
levha yok orada, yazıt sonradan bile yokluk
ve pişirin ruhumu, altta zemin, kül ve etim!.

SON BAKIŞ

Mehmet BİNBOĞA

On iki yaşın baharında başımızda o tatlı serin kavak yellerinin estiği, cıvıl cıvıl çocukluk günleriydi. Çocukluktan ergenliğe çağlak bir dere gibi evrilen, yaşama coşkusunu dizginleyemediğimiz, canımızdan başka bir sermayemizin olmadığı, nerede akşam orada sabahı ettiğimiz, kâh köyümüzün sırtını dayadığı görklü dağların gümrah ormanlarında kuşlarla şarkılar söylediğimiz, kâh dağın eteğindeki ovada yemyeşil buğday tarlalarında güneşin alnacında kan ter içinde çalışırken yorulup köyün çevresini gümüş bir gerdanlık gibi saran yeşil dereye kendimizi atıp şımarık balıklar gibi arık gövdelerimizi suyun akışına bıraktığımız o tatlı, coşkulu günlerdi.

Köyümüz; göğe kafa tutar gibi bir sonsuza baş kaldıran dağın eteklerinde, uzaktan bakıldığında allı yeşilli bir Kürt kilimini andırırdı. Hele de bahar gelip akça sular dağlardan ovaya doğru bir hışım köpükle yürüyünce; uç veren zerdali, elma çiçekleri, kılıç gibi ebelikler, çakşırlar, kan kırmızı ağlayan gelinler, gelincikler, porselen bir sahana bıldırcın yumurtası kırılmış gibi ortası kınalı sarı, yaprakları sütbeyaz ve ilk yaprağı "seviyor" diye koparıldığında on üçüncü ve son yaprağının da "seviyor "la biteceğinden emin olduğumuz nazenin papatyalar, eflatun renkli telli çiçekler, kangallar, peygamber çiçekleri, köy göçürenler ve dal boylu calbalar çiçek açar, üzerlerinde bal renkli arılar eşelendikçe, insanı başka âlemlere götüren tadına doyulmaz kokular yayılırdı etrafa.

Köylüler; ekini saçını, bağı bahçesi ve onlarla bir insanla konuşur gibi konuştuğu, dertleştiği, zaman zaman yaramazlık yaptıklarında azarladıkları hayvanlarıyla mütevekkil bir hayat sürerdi. Babam da diğer bütün konu komşu gibi geçimini rençberlikle sağlardı. Dağlarda, yazılarda kardelenler uç verip baharın yaklaşmakta olduğunu haber verir vermez, babam sürüyü yaylaya çıkarır, beş altı ay sürecek bu macerada biz çocuklar da yaylayla köy arasında rahvan atlarımızla mekik dokurduk. Yaylacılar, genellikle dağın güney yamacına "oba" denilen küçük yerleşim yerleri kurar, keçi kılından dokunmuş devasa çadırlar sayesinde hem yaylanın dik gelen güneş ışınlarından hem de geceleri olası soğuk havalardan korunurlardı.

Yayla hayatı; çocukların arayıp da bulamadığı, gündüzleri ormanın sonsuz yeşilinde çobanaldatanlar, üveyikler, dağ kırlangıçları, bıldırcınlarla kovalamaca; geceleri saklambaçlar, elim sendeler, körebeler oynadıkları bir masal dünyasıydı. Bu kan sarhoşluğunda en yakın dostlarımız köpeklerdi, özellikle henüz küçücük bir yavruyken çocuklar tarafından sevilmeye alıştırılmış köpekler, çobanların hiç hazzetmedikleri sevgi dolu ve şımarık köpeklerdi. Çobanların istediği köpek, insan dâhil hangi canlıyı görse niyetini anlayan, tehlike anında hasımlarını alaşağı edebilecek iri kıyım Kangal köpekleriydi. Çobanlara göre, yavruyken çocukların maskarası olan köpeklere sürüyü emanet edilmezdi ve bu gerekçeyle çobanlar, sürü sahiplerine sonu gelmez serzenişlerde bulunur, illa da "kurtçul" vahşi bir çoban köpeği ısmarlardı onlara.

Babam da ne zaman Sivas'a erkek kuzuları satmaya gitse dönüşünde mutlaka bir de, onun tabiriyle "kurtçul Kangal eniği" getirir ama her defasında hevesi kursağında kalır, bir türlü hayal ettiği yavuz köpeği bulamazdı. Biz çocukların yoldan çıkardığı sevgi torbası köpekler, bir iki yaşına gelince sürüyle birlikte dağa gider, sürüye kurt dalınca da koyunlardan önce kaçarlardı. Babam, bu defa işi sağlama alıp "En yavuz, en asil köpeği bulacağım." diyordu. Nitekim o yaz aradığı köpeği bulduğuna inanmış bir neşeyle gelmişti Sivas'tan. Biz çocuklar, babamızın uzun bir aradan sonra eve gelişine sevinmekten çok, yeni köpeğin merakı içindeydik:

—Adı ne baba?

—Sen koy adını, dedi o ipek gülüşüyle.

—"Çelik" olsun, çelik gibi sert, hiçbir kurda yenilmesin.

—Yenilmesin.

Çelik; koyu gri tüyleri, küçük ve öfkeli gözleri, daha el kadarken tüm dünyaya meydan okuyan yukarı doğru kıvrılan kuyruğu ve her şeye uzun uzun havlayan barut havasıyla daha şimdiden alıcı kurtlarının başlarının belası olacağını ilan eder gibiydi. Babam, "Elleşmeyin, sevmeyin köpeği; insanla yüz göz olan köpek kurda selam bile vermez." diyor, ona dokunmamıza asla izin vermiyordu ama biz uzaktan da olsa Çelik'i kızdırıyor, bütün köyü inleten havlamalarından çocukça bir zevk alıyorduk.

Günler geçtikçe hayvan büyüyor, büyüdükçe de öfkesi artıyordu. Nihayet, onun yeterince büyüdüğüne kanaat getirdikleri bir gün, o acılı eylem gerçekleşmiş ve boğuşma sırasında kurtlar kulağından kapmasın diye Çelik'in kulaklarının kesildiğini gö-

rünce içim acımış, uzun uzun ağlamıştım. Artık her sese dikkat kesilen üçgen kulakları yoktu Çelik'in, epey bir zaman çığlık çığlığa havladı, acısı diner gibi olunca epey bir zaman sustu sonra. Zavallı hayvan henüz gençliğinin baharında insanların gerçek yüzünü görmüş, onlardan umudu kesmiş gibi ilgisiz yatıyordu kulübesinde. Annem en yağlı yalları hazırlıyor, önüne koyuyordu ama hiç oralı olmuyordu Çelik."Ölecek galiba…" demişti annem, evi bir hüzündür almıştı, biz çocuklar onun ölmemesi için bildiğimiz tüm duaları okuyorduk. Tanrı dualarımızı kabul etmiş olmalı ki, Çelik yaşadı, büyüdü ve babamın hayal ettiği yavuz Kangal haline geldi. Neredeyse bir buzağı kadar olmuştu, evimizin yakınında sinek uçsa zincirlerini parçalıyordu.

Çobanlar Çelik'i eğitmiş, onun öfkesini sadece kurtlara yönlendirmeyi başarmışlardı. Sürüler yaylada olduğu için Çelik de artık dağlardaydı. Sonraki günlerde sürüye ilişen nice kurtları parçalamış, obalarda adı efsane olmuştu Çelik'in. Üç beş yıl, sürüden tek koyun kaptırmamıştı kurtlara. Kışları, eve geldiğinde de hep zincirli kaldı damın başında. Derken yıllar geçtikçe güçten düşmüş, bir iki kurt baskınında ağır yaralar almıştı hayvan; ayağında da kocaman siyah bir çıban peyda olmuştu ama ölüme direniyordu hâlâ. Sürüler yaylaya çıkarken çobanların istememesine rağmen o, ayağını sürüye sürüye sürünün peşinden gidiyor, varlığını, yaşadığını kanıtlamaya çalışıyordu adeta. Bu haliyle işe yaramayacağı için, köpek yaklaştıkça taşlıyorlardı onu çobanlar. Bir yayla ziyaretimde çobanların Çelik'i öldüreceklerini duyunca çıldırmıştım, annem beni sakinleştiremiyordu. Çelik'i onlardan korumak için, o nerede ben oradaydım artık. Geç uyandığım bir gün, Çelik'i bulamadım çadırın önünde, telaşla sağa sola koştum, obadakilere sordum, "Çobanlar boynuna zincir vurup götürdü." dediler. Sulaklara doğru koşmaya başladım, nefes nefese kalana kadar koştum, ileride on katlı bir apartman boyundaki bir uçurumun başında üç beş karaltı gözüme çarpmıştı. Bağıra bağıra koşmaya başladım, "Sakın atmayıın!" diye yalvarıyordum, uçurumun dibine yaklaşırken Çelik'i havada çırpınırken gördüm, bunun bir rüya olması için Tanrı'ya yalvarıyordum ama Çelik havada yüzer gibi hareketlerle kayalara çoktan düşmüştü bile. Bir yandan hıçkıra hıçkıra ağlıyor bir yandan da uçurumun dibine doğru koşuyordum, nihayet onu bulmuştum, her tarafı kanlar içindeydi, gözlerinden yaşlar geliyordu; öyle bir baktı ki gözlerime "Sen de uzak dur bu insanlardan!" diyordu sanki… Çelik'in ağzından kanlı köpükler geldi, bir iki inledi ve sonsuza kadar gözlerini kapattı, şimdi bu sevgisiz dünyada yapayalnız kalmıştım.

BİZ ANADOLU'NUN KAVRUK İNSANI

Aslan AVŞARBEY

Bu yurdun evladı yedi göbekten;
Avşar'ız, Türkmen'iz, Yörükleriz biz.
Her ağza bir kaşık düşmez tabaktan,
Karnı aç, ciğeri körükleriz biz.

Bize dağlar saray; saraysa kafes,
Özgür değil isek tıkanır nefes.
Makama, mevkiye etmeyiz heves,
Bir köşede duran buruklarız biz.

Ne dünya serveti ne mal biliriz
Sizleri doyurur biz aç kalırız.
Olmadık zamanda akla geliriz,
Aşerince yenen erikleriz biz.

Sizler tıkınırken gözümüz bakar,
Karnımız guruldar, ağzımız kokar.
Sert bir poyraz değse hepimiz' yıkar,
Kuvvetsiz, çelimsiz cırıklarız biz

Felek bu; aslanı ite ezdirir,
Bitmez hevesleri, candan bezdirir.
Keyfince kullanır; giyer, gezdirir;
Zengin ayağında çarıklarız biz.

Bekleriz ki dünya arınır diye,
Süründüren bir gün sürünür diye.
Çekinir, gülmeyiz görünür diye;
Dişi ya dökük ya çürükleriz biz.

Biz Anadolu'nun kavruk insanı,
Neşemiz kıtlıkta, derdimiz gani.
Meçhulden meçhule sürürüz canı,
Umudu, hevesi kırıklarız biz.

Dilimiz yatkındır ağıt, koşmaya,
Mülkî, millet sözü yeter coşmaya.
Her seyyahın gücü yetmez aşmaya,
Başı kar boranlı doruklarız biz.

SAVRULMA

Ahmet Süreyya DURNA

Hani, diyor ya şair;
"Ne kervan kaldı, ne at…"
Heyhat!..

Ne aranılan huzur,
Ne de ağızlarda tat,
Heyhat!..

Hani her mahallede,
Sözü dinlenilen zat?
Heyhat!..

Ahlâksızlık çoğaldı,
Belki yüz, belki bin kat;
Heyhat!..

Herkes beleşten yana,
Parolaysa "Yan gel yat",
Heyhat!..

Solgun, silik, belirsiz,
Renkler bütünüyle mat;
Heyhat!..

Öksüz eski istasyon,
Mahzun makas ile hat;
Heyhat!..

ÇAD'LI ÇOBAN SÖZÜ

Ali ŞAHİN

kaşları çatık dudağı çatlak
çad'lı bir çobanım
iki omzumda iki kutbun ağırlığı
ezik yüreğimde kızıl kıyamet sahralar
taşıyorum
saçlarım fırtına artığı kum taneleri
bulutsuz, nemsiz, susuz ve karanlık
bir çile yaşıyorum

çölde
yıldızlı bir bakış gibi gece
namludan fırlayan bir çiçeğe düşüyor
ay gönül burcuna meyyalken
sunuyor parlaklığını hasır pencerelere
kristal camlarda sesleri kısık cenkler
hayalet evler kesiyor
elmaslaşmış ruhuyla

hayal kuruyorum sınırlı
çok yıldızlı bir yeryüzü masalında
can kaynağı bir kuyunun aksini
ıslıyorum
çatlak dudaklarım gibi yanık bağrımda

esatirler sıcak bir nefes üflüyor
yerin şah damarına
epesmer kavruk tenimde umut
bir diken gibi saplanmış
nice canlar yanmada göğün altında
tozdan ve ve sıcaktan artakalan

İbrahimi bir sofrada deve sütü aşım
yüzümdeki gülücüğü
yüreğimdeki inancı ve sevgiyi
toprağındaki emaneti saklıyorum
teni beyaz vicdanı kara kurtlardan

çad'lı çatık kaş
dudağı çatlak bir çobanım
ustamdan öğrendim taşa çentik atmayı
bir bakıma
tüm yaşamlar benim hikâyem
kara gözlerimizden vurdu ay bizi
çatlattı göğsümüzün mahşerini
ve kum tanelerini

ben afrikalı bir çobanım
yüreğimde sahralar taşıyorum

ŞİİRDE HECENİN YERİ

Tayyib ATMACA

Şiir edebiyat evinin en zeki çocuğudur. Bütün aile neredeyse onun üzerine titrer. Deneme, makale, anı, hikâye, roman vs. sıralamada yerini alan diğer üyelerdir. Türkülerin, şarkıların anası şiirdir. Şiir aynı zamanda edebiyatla ilgilenen, okur ve yazarın annesinden emdiği süt gibidir.

Anneler bebeklerini uyutmak isterken mutlaka ya bildiği bir ninniyi söyler ya da kendi kendine uydurduğu bir ninniyle çocuğunu uykuya hazırlar. İşte bu ninninin ahengini oluşturan ses hece şiirinin ritmik sesidir.

Tekerlemeleri, manileri, atasözleri ve deyimlerin çoğunu incelediğimizde söylenen sözlerin akılda kalması ve çabuk ezberlenmesi için hece şiirinden alınan ilhamla yola çıkıldığını görürüz.

Yukarıda bahsettiğimiz ve çoğumuzun aklına bile gelmeyen bu küçük ayrıntıların aslında ne derecede önemli ayrıntılar olduğunu şiir okurken, ezberlerken, yazarken ancak fark edebiliriz. Günümüzde şiir yazdığını zanneden bir arkadaşımızın yazdığı şiir bize o edebi zevki vermiyorsa "Dam başında saksağan/Vur beline kazmayı" diyerek yazdığı şiirle alay ederiz.

Çok uzaklara gitmeyelim, yaklaşık elli yıl gerilere doğru gittiğimizde o zamanın şairlerinin neredeyse tamamı hece ölçüsüyle şiirler yazmışlardır. Günümüzde belli bir yaşa ve olgunluğa sahip şairlerin serbest şiirde başarılarının altında yatan gerçek de o şairlerin hece şiirini iyi bilmelerinden kaynaklanmaktadır.

Hece şiiri şaire bir ses disiplini kazandırır. Şair, geçmişe dönük yapmış olduğu okumalarda geleneğin temellerinden faydalanarak kendi şiirini yeniden inşa eder. Bugün modern şiir diye bize sunulmak istenen günümüz edebiyat dergilerindeki şiirleri okurken bizde bir karşılığı yoksa ya da şairin bir sevinci, sancısı yoksa o şiirin duygularımızda bir karşılığı olmaz.

Hece şiiri görünüşte çok basit kelimelerden oluşan "bunu ben de yazarım" diyebildiğimiz ama yazamadığımız, okunduğunda açılımı bazen bir roman boyutunu bulan tabiri caizse sözün sıkıştırılarak bir atom çekirdeği haline getirildiği bir dize haline bürünebilir.

Mesela Âşık Veysel'in

"Dünyaya geldiğim anda
Yürüdüm aynı zamanda
İki kapılı bir handa
Gidiyorum gündüz gece"

Bu dörtlüğü düz bir cümle kalıpları içinde düşündüğümüzde sıradan bir dörtlük gibi gelir. Ama bu iki kapılı hanın dünya olduğunu bilirsek işte doğumla ölüm arasında genişlikte bir hanının bir kapısından girip öbür kapısına doğru yolculuğun romanını yazmaya başlarız. Ya da Mehmet Akif Ersoy'un

"Eşele bir toprağı örten karı
Ot değil onlar dedenin saçları"

Dizelerini düz cümle olarak okuduğumuzda "bu ne kel alaka" diyebiliriz ama şairin burada kurtuluş savaşından sonra duyguları, içinin çekmiş olduğu bu fotoğrafa baktığımızda ruhumuz savaş meydanında, kulaklarımız top, gülle, tüfek ve Allah Allah sedalarıyla çınlar durur.

Bazıları hece şiirini dar alanda paslaşmak gibi görebilir ama şair esas pas yapmayı da burada öğrenir. Hece şiirinin kalıplarını bilmeyen, hecenin o iç ahenginin şiirde ne kadar önemli olduğunu bilemez.

Hece şiiri tabiri caizse tepeden tırnağa bir uyum içinde giyinmiş saçını taramış, losyonunu sürmüş, ayakkabıları dâhil her şeyi tertemiz tiril tiril bir delikanlıdır.

İşte bu tiril tiril delikanlının edep ve erkân dairesi içinde oturup kalkması ve başkalarına örnek olması da hece şiiridir.

HİSLİ İZ

Ayfer YILDIZ

—Kentin göbeğinde yaşayanlara yem olan taşralı hastalar ne de masummuş. Sırf onlar için dünyayı değiştirmeyi ummuştum. Bu işin marangozu değildim fakat gönüllüsüydüm. Şimdilerde kendimi, kendime şans vermemekle cezalandırıyorum. Elinizdeki listeye bir bakın doktor! Kentler hâlâ kalabalık ve kayıtsız hastalar vergi ödemeden yaşayanlara denk. Kim bilir belki de gerçek kahraman yol üstündeki bir kasabanın geceye sürülmüş köyünde doğmaya hazırlanıyordur, diyerek boynuna borç bildiği davasının savaşını kaybetmişti bir anda.

Kendince haklıydı Tahsin. Müptezellerin yerlerde sürüklediği o gariban çocukların her birine yetişmesi kusursuz imkânsızdı. Anadolu'nun tertemiz bir köyünden üniversite eğitimi için gittiği büyük şehirde uyuşturucu tuzağına düşürülen kardeşi Enver'i kurtaramayışı geçerli nedeniydi.

—Bakın doktor yanlış insanlara değin hileli fikirlerin amacını kavramış değildim. Şimdi daha kapsamlı zararların dahi farkına varabiliyorum. Bu sebepten kimi zaman pes ediyorum, anlayın ne olur, hiç değilse sizi yolun başında hayal kırıklığına uğratayım.

—Kardeşini kaybettin bu kolay değil."Seni buraya çağırma amacım, Enver'in ölüm haberini vermekten öte bir durumdu. Enver hayattayken senin hakkındaki her şeyi bana anlatmıştı, köydeki sorumluluğun ve çaban, bu şehirde de işe yarayabilirdi, uyuşturucudan ölüm haberi verdiklerimin sayısı senin gibi gönüllü ve mert insanların sayesinde en aza inebilir, hatta uyuşturucu kullanmak tarihe karışabilir. Evet, Tahsin hakkındaki her şeyi biliyorum. Benim gibi ömrünü bilime adamış biri için sahip olduğun insanüstü güçlerine inanmak akla uygun bir davranış değil. Ben buna ikna olmuşsam pes etmek gibi bir şansın asla olamaz. Hadi, şu takım elbiseyi, rugan ayakkabıları giy ve rüyanda gördüğün o adrese git."

Doktorla göz göze gelmemeye çalışan Tahsin duyduklarına şaşırmamıştı, çocuk yaşta gördüğü rüya ile birlikte bu sözleri ikinci kez işitiyordu. Derin bir nefes alarak

—Benimkisi yetenek değildi ki… Yaşamak; kışları ağaç tütsüsü kokan, yazları cam önünde dikildiğim evde nefes almaktan ibaret olamazdı. Hayaller ne iş yapar, bilmiyordum ama beni kısa süreliğine de olsa dilediğim insana dönüştürdüğü gerçeğine sonuna kadar güveniyordum öte yandan da. İyi insanlar kötülükleri süpüren sessiz rüzgârlardır doktor! Yorgunluklarını yalnızca doğru davranışlarla giderebilirler ve onların gülümsemesi kabul salonunun baş konuğu misalidir.

Oysaki ben hiçbir kötülüğü silip süpüremiyorum. Üstelik ayakkabılarım ve kol düğmelerim var, kanatlarımın olması gerekmiyor muydu?

—Fazla bir şey istememen centilmenliğinden olsa gerek zira özellikli olmak her zaman yetenek gerektirmez, bunun için melek olmaya da ihtiyacın yok. Anlamıyor musun Tahsin delilik özgürlüğü kıskandırmaktır. Biz akıllılar (!) bunu kaldıramazdık. Güzel bakmak, gözlerine değil kalbine işlenmiş senin. Doğal duruşuna müdahale etmek beynimin acemiliği olurdu. Gidebildiğimiz kadar gidelim, ölebileceğimiz kadar ölürüz nasılsa. Hem son rüyânı hatırla, kapıyı kardeşinin ev arkadaşı açmıyor muydu ve içeride bir valiz uyuşturucu yok muydu, zengin rüyanın nimetlerini hiçe mi sayacaksın, demişti ki doktor, Tahsin ortadan kayboluvermişti. Bir rüyanın izini sürmek onun için zor değildi, olabilecekleri engellemek de… Zor olan kirletilmemiş köyünden koparılması ve Enver'in ölümüyle her gün tekrar tekrar yüzleşecek olmasıydı.

KOZMİK SANCILAR

Taner EKER

Çekincesiz düşlerde doru atlar,
varoşlarıma korkular taşır.
dürer aklımı, sabrımı katlar
bir keşiş gelir her gece
yalnızlığıma bulaşır.

Lambamda, kozmik sancıların gerekçesi,
ışır fitil fitil, zift olur odam.
yutup susmaktır, der; en erkekçesi
yargıç bakışlı flu bir adam.

Duvarda bulut bulut, sanrımın gölgesi
evlek evlek, yaramı tuzlar.
nev-i beşer ki en önde en bilgesi,
talan eder aklımı bu namussuzlar!

Ben türkü tadında söverim devrana
güdümsüz dilim sinkaf'lı sabitlenir.
o en lanetimle doğduğum ilk ân'a
süneler dadanır, hatıram bitlenir.

Masallardan âzâde mutlu son'lar
mihrapsız yanımdır, anla yâni'ler...
aşkın feodal kapısında, dimdik dragonlar,
ve ekşimiş kutsallarıyla
o en bıçkın zebaniler!..

ÖMRE AYAZ VURMADAN

Cemal KARSAVAN

iki dağ arasında evimiz olsun isterim
iki odası da yaslansın dağlara
bir de kocaman salonu bahçeyi gören
etrafında çeşit çeşit meyve ağaçları
çam ağacı olsun dört köşesinde

bahçesinde renk renk çiçekler
papatya yasemin nergiz çiğdem
yol kenarında dikenli güller açsın
arık arık sebze yetiştirelim yar
ve her çeşit meyve ve nar

dut ağacının etrafına sedir atalım
asmadan üzüm alıp yerken
gündüz düşleri kuralım geceye
paylaşalım dudaklarda sevgiyi
uzanmışken sere serpe

bir yanında dere aksın yavaştan
kurbağalar yüzsün zıplayarak
yer yer büyüklü küçüklü taşlar içinde
derenin kenarında ısırgan fesleğen otu
kavak ağaçları yükselsin göğe doğru

geceye dolunay vurduğunda
ateş yakıp yıldızları seyrederken
sinede uyuklasın zaman
gölgelerde yansıyan korku
sessizliği bölsün fısıltılar

dağlarda boy boy ağaçlar
yabanıl hayvanlar geyik tavşan
keklik bıldırcın ve sakalar
sesleriyle can verirken doğaya
çırçır böceği ötsün tavan arasında

bir kaç baş hayvan olsun
kuzular danalar meleşsin ahırda
küçük camdan baharı gören
özgürlüğü yaşamak isteyen
hoplayıp zıplayan su yolunda

ekelim tarlayı bahçeyi
kurak yaz aylarında yağmura dua
ürün versin toprak ana
kışa hazırlık olsun bağ bozumu
ömre ayaz vurmadan

SEDİR

İlker GÜLBAHAR

Çiçeklerde çağla hazırlığı…

Bulutlar güneşle cilvede… Yuvasına dönüş yapan kuşlara icik yapıyor. Bu rüzgâr, bu mevsime göre sadak sayılır. Karnı burnunda akşamüzerinin. Belli ki nur topu gibi bir gece doğacak çığlık çığlığa bu derin sessizlikte. Apartmanlar kibirle süzüyor gecekonduları.

Sonra bir duman, gri duman, ne çok duman…

* * *

Boğuk bir ses kulağını yaladı geçti.

—Geç kaldın!

Balkonun köşesine yürürken gökte parendeler savurdu taklacı güvercin. Dar sokakta şakalaşan gençler… İki katlı kâgir evin önünde ocak hazırlığı yapan Tufeyli Zübeyde. Çalı çırpıları tahra ile doğrayan Salim.

Beşinci katın yüksekliğine çok çabuk alışıyor insan. Daha yükseklerine ne mümkün. Dönüp balkondaki kanepeye otursaydı, sırtını yaslasaydı.

İçli bir ses:

—Kurtar beni!

Bazen çakılır kalır insan olduğu yere.

—Anne, bir ses duydun mu?

Elindeki son soğanı da doğrayıp bitirdi anne.

—Ne sesi evlat! Gaipten sesler mi duymaya başladın?

Biraz ağır işittiği için pek önemsemedi annesini.

Pencerenin mermer pervazına baktı, iyice incelmiş pakette tek dal sigara kalmamış. Kitaplığın üçüncü rafında kalan sigara paketini almak için içeri girdi. Odanın içinde eriyen gene o ses, bu kez çok daha net:

—Kurtar beni!

Birkaç gündür uykusuzdu, varsanımlar içinde olabileceğimi düşündü. Hava almak iyi gelebilirdi.

Tekrar balkona çıktığında annesi mutfağa geçmişti. Yine aynı ses. Biri yardım istiyordu. Çocuk mu, yetişkin mi, kadın mı, erkek mi ayırt edemiyordu ama birinin yardım istediğinden emindim, o sese boğuk bir mırıltıyla:

—Kimsin sen, kimden kurtarayım seni?

Ses yok!

Biberiyenin dikdörtgen saksısına kadar ayaklarını sürür gibi gitti, balkonun krom korkuluğundan aşağıya doğru başını sarkıttı. Dördüncü katın balkonu, apartmanın karşısı, ocağı tutuşturan Tufeyli Zübeyde ve eşi Salim. Sokak ıssızlığa yürüyor.

—Kimsin sen, seni göremiyorum, neden saklanıyorsun.

—Karşıya bak, tutuşmakta olan ateşin yanı başındayım.

Zübeyde ocağın altına, bulduğu çalı çırpıları tıkıştırıyor, Salim, elinde keser, eski bir sedirin ayaklarını söküyor.

—Zübeyde ve Salim'den başka kimseyi göremiyorum. Sen nerdesin? Kimsin sen?

—Senin içindeki sesim ben, Salim'in parçalara ayırdığı sedir.

—Tövbe, bismillah!

—Hayır, aklını oynattığın falan yok! O gördüğün sedirim ben. Kurtar beni. Kim ister ki kendi sesinin yanıp kül olmasını? Ayaklarımı parçaladı Salim, bari bedenimin parçalanmasına izin verme. Yanıp kül olacağım.

—Neden kurtarayım seni onun elinden? Hem bir ben mi varım sana yardım edecek? Git başkasından yardım iste. Onların ateşe ihtiyacı var ki seni kırıp yakmak istiyorlar.

—Yok, senden başka yardım edecek kimse yok bana! Çünkü ben senin insan dışında tutunduğun ilk varlığım. Hatırlıyor musun yürüdüğün ilk zamanları?

—Nerden hatırlayayım, dedi Faruk, ama bir çocuk paytak adımlarla bir sedire doğru yalpaladı içinde…

—İlk yürek sızını hatırlıyor musun peki? Meral miydi adı?

Faruk kaşlarımı çattı.

—Hayır, hatırlamıyorum, sen nerden biliyorsun Meral'i, dedi ama dut ağacına konan bir serçe vurulduğu içinde.

—Üstümdeki süngerin altına saklamıştın ona yazdığın ve ondan gelen tüm mektupları. "Yürek Sızım" diye mi sesleniyordun ona, hı?

—Olamaz, mektuplarda nelerin yazdığını da mı biliyorsun?

—Ne sandın akıllım. Her şeyi biliyorum ben. Üzüldüğün, sevindiğin, ağladığın, güldüğün tüm zamanlarına şahidim ben. Yıllarca sırdaşlık yaptım sana ve tüm ailene. Daha önce de canım çok yandı benim. O zaman belli etmedim, ama bu kez başka, kurtar beni.

Aslında çok merak etti ama umursamazca ünledi Faruk:

—Niye yandı ki senin canın?

—Evinize sedir olarak geldiğimi bilmezsin sen. Yıllarca taşıdım üstümde sizi. Tüm kardeşlerin uyudu benim üzerimde. Sen de çok uyudun. Sonra gıcırtılar gelmeye başladı eklemlerimden. Modam geçti. Kanepe ve koltuklar yaygınlaştı. Atmaya kıyamadınız önceleri… Bir köşeye iliştirdiniz. Evde ne kadar

gereksiz eşya varsa üzerime yığdınız. Ağabeyinin diz kapağının altında açılan yaraları hatırlıyor musun? Üzerimde zıplarken iki parçam ortadan kırılmış, parçalarımın bazıları nasıl kanlar içinde bırakmıştı ağabeyinin dizlerini. Onun canı bir kez yanıyordu, benim canım iki kez. Çıkardığım sesler, ağabeyinin dizlerinden akan kanlar içindi. Bunu anlayamayacak kadar küçüktün sen. Her taşınmanızda çivilerin sırtıma battıklarını saymıyorum daha. En sonunda bıktınız benden, size fazlaydım artık. Cici kanepelerinizin yanında öylece dururken bana bakıp benden utandınız. Eve konuklarınız geleceği zamanlarda beni onlara göstermemek için eski bir kilim örttünüz üzerime. Konuştuklarınız da yaktı canımı. Sonra Salim'in sırtına yüklediniz. Kendi evine götürdü Salim beni. O, iyi bir insan… Kadirşinas ama Zübeyde çok merhametsiz, tufeylidir, çul çürütenin tekidir, mahşer midillisidir o. Sizden ayrılırken ne kadar üzüldüğümü bilemezsin. Sen de gördün evlerinin girişine koydular beni. Salim içeri almak istedi beni ama eşi Zübeyde bunu kabul etmemişti. Geceli gündüzlü üç yıl geçti. Arada bir sizlerden biri balkona çıktığında sizin tam karşınızdan - Salim ve Zübeyde'nin evlerinin tam karşısından -iç geçirir bakardım size, sızlanırdım. Bir kez bile duymadınız beni. Kurtar beni! Lütfen kurtar! Hem bu kez başka. Yanacağım anlıyor musun? Kül olacağım.

—Tamam, bütün sırlarımızı biliyorsun, ancak gel gör ki sen bir nesnesin. Nesneler acı çekmez, ağlamaz, üzülmez. Duygu yoktur ki onlarda.

—Ben bir nesneyim, doğru… Ancak yanlış düşünüyorsun. Ben yalnızca bir sedir değilim. Sedire gizlenmiş olan senin iç sesinim. Sen'im aslında. Düşündün mü hiç neden içli türkülerde dalar gider insan uzaklara? O insan türkünün içinde, türkü o insanın içindedir. Diyebilir misin seninle ilgili bende bir şey yok diye? Diyemezsin… Kurtar beni, yanıp kül olacağım.

* * *

Zübeyde, Salim'in kırdığı sedirin tüm parçalarını kapkara bir kazanın altındaki ateşe sürüyordu.

—Hayır, kül olma sen, diye bağırdı Faruk. Sen benim iç sesimsin, kül olma.

—Çok geç artık, çook…

Güneş saklandı dağların ardına, bulutlar karardı.

Akşamüzerinin karnı burnunda. Belli ki nur topu gibi bir gece doğacak çığlık çığlığa bu derin sessizlikte.

İki çocuk yıllar sonra duyabilmek için çağla yolarak hatıralarını gizliyordu yan bahçedeki kayısı ağacına.

Sonra bir duman, gri duman, ne çok duman…

Boğuk bir ses Faruk'un kulağında birkaç bıçak çiziği oluşturdu ve yankılarla azalarak kayboldu geceye doğru.

—Geç kaldın! Geç kaldın! Geç kaldın!

TUVALDEKİ TIRTIL

Sanem EREN

I.
Büyüklük gene bende kaldı gülüm
gülleri gösterdim âleme
yaşadığımsa ölüm

Sen en güzel tuzaktın
cennetten gülüşüyle seslenen
bense kendi cehennemine
avuç avuç su taşıyan denizden

Şimdi çiz
en güzel resimleri tuvallere
boya kan kırmızısına önce
sonrası nasılsa bir mavi bulursun
üstünü örtmeye

II.
Hasretin türküsü gece söylenir
mızrabı vurdun mu siyahın teline
bir kızıl kıyamet türer uykuna
ay ışığı köz taşır yürek narına
rüzgar üfledikçe harlanır
yangın basarsın garip bağrına

III.
Şu ruhumun kıyılarında
uçan kuşlar
gülüşünün gökyüzünden mi
kaçıp gelmişler

Ya yüzüme sıcacık
dokunan Şems
gözlerinden mi toplamış
nurunu narını?

Yüreğimin telaşı
sözüme renk
aşk adlı kelebek
göğüs kafesinin mi
tırtılıydı

SEN KOKULU YAĞMURLAR

Sevim AÇIKBAŞ

Sevda bir türlü yakışmadı üstüme,
Hüzün yağdı gözlerime...

Zincirler vurdum yüreğimin kapısına,
Adını bilmediğim duygular dökülüyor zihnime...

Etrafımı sardı yanık sevdalar,
Ezberi bozulmuş kederler istila ediyor
satırlarımı...

Şimdi hayatın kıyısına oturmuş,
Kulaklarıma çarpan sensizlik dalgalarını
dinliyorum...

Yıldızlara bakıp
Yokluğuna uzanıyorum...

Bulutlara astım umutlarımı,
Tutuklu kaldım gecenin nezaretinde...

Bütün resimler sana benziyor,
Bütün aynalarda sen...

Göğsümde beslediğim sen papatyaları soldu,
İçime katre katre acı yayıldı...

Gamzelerinde misafir ediyorum gözyaşlarımı,
Sözlerinin sıcaklığı kalbime bin sükunmuş
meğer...

Yüreğimin vadisine sen kokulu yağmurları
yağarken
Gözlerinin mazisine çal hüzünlerimi...

ÜSTÜNE YOK

Kadir ORAKÇI

Yıllardır ayaküstü uydurduğun masalı,
Bir anda beğenmeyip silmekte üstüne yok.
Sen var ya sen, derler ya zeytinyağı misali!
Suda nasıl yüzülür, bilmekte üstüne yok.

Hedefe varılır mı giderken arka arka?
Tek hünerin değildir ayırmak kılı kırka.
Cem eyledim deme hiç, insanı fırka fırka,
Şucu bucu diyerek bölmekte üstüne yok.

Dudaklar ısırtacak nice hünerliğinle,
Emsali görülmemiş yanardönerliğinle,
Olmayan beş yüzlüğün, hatta binerliğinle;
Her müşküle bir çözüm bulmakta üstüne yok.

Yediğin kul hakkıdır adalet diye diye
Kimse soramaz sana bu yaptıkların niye.
Avantadan yaşarsın günlük hediye diye
Rüşvetin âlâsını almakta üstüne yok.

Belki malum olmasa alâmet-i farika
Kıymetî de derdi ki, bu insan bir harika!
Kendini benzetme hiç O Ömer'ül Fâruk'a,
Senin yetim malını çalmakta üstüne yok.

ACI HABER

Sebahattin KARADAŞ

"Vatan için canını feda eden
şehit Mehmetçik ve polislerimize

Vatana kurban koç daha kınası,
Solmadan şehitlik haberi geldi.
Kırk günlük askerdi eline silah,
Almadan şehitlik haberi geldi.

Bakmaya kıymazdı anne yüzüne,
Toprak vatan yeğdir anne dizine.
Komutanı tek gün çarşı iznine,
Salmadan şehitlik haberi geldi.

Düşünmedik böyle alçak oyunu,
Daha bir yıl önce yaptık düğünü.
Silaha el koyup ilk tören günü
Dolmadan şehitlik haberi geldi.

Acemiydi Mehmet'imin suçu ne?
Hedef oldu satılmışın p..çne.
Alperence kahpelerin içine,
Dalmadan şehitlik haberi geldi.

Baba dedi, mektubunu tez tez at!
Üç günlük bebeğin bize emanet.
Bir yıllık evliydi sevgiden murat
Almadan şehitlik haberi geldi.

Düştü helikopter yaktı içimi,
Kimisi evliydi nişanlı kimi.
On yedi kahraman Dadaşlar Timi
Dönmedi şehitlik haberi geldi.

Yiğit idi boyun eğmezdi şaha,
Kader dedi teslim oldu Allah'a.
Postaya verdiği ilk mektup daha
Gelmeden şehitlik haberi geldi

Hakka kul der, yaşar bayrakta adın
Millet için dalgalanır feryadın.
Vatanına sevdalıydı Mehmet'im
Gülmeden şehitlik haberi geldi.

BERBATÎ'DEN BERBATİYE

Yusuf DOĞDU

Söz söyleme cahiline bey'ine,
İdrak için ihtiyaç var beyin'e.
Şair olup öğüt vermek neyine,
Sıçratır beynine kan be Berbatî.

Ne malın ne mülkün ne de servetin
Bir tek derdin vardı o da devletin.
Gölgesinden korkar oldu heybetin,
K.çında yoğiken don be Berbatî

Dua et de gülsün yüzü milletin,
Sonu gelsin terör denen illetin.
Ta ezelden kesilmiştir biletin,
Emanettir sana can be Berbatî

Gördün âlemdeki bütün hileyi,
Yükledin sırtına derdi çileyi,
Geçti ömrün doldurmadan fileyi;
Beş istedin gitti on be Berbatî

Ne işin var üfürükle çürükle?
Adam isen sen nefsini örükle,
Peşinden bir kaç da gönül sürükle
Yaklaşıyor artık son be Berbatî

BERBATİ'yi berbat ettin erittin,
Hâlbuki bir tebessüme hasrettin.
Her ne ettiysen kendine ettin,
Otur şu haline yan be Berbatî

ÖLÜ ŞAİRLER ADINA AZRAİL'E MEKTUP

EYÜP EKİNCİ

Hey Azrail!

Boşuna gelme kapıma. Daha zamanı gelmedi canımı almanın. Henüz erken. Nerden de çıkardın hasta ve ölümün ızdıraplı döşeğinde olduğumu?

Yalaaan!

Boş ver git haydi kapımdan! Açmıyorum kapımı sana. Yanına kimleri aldığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Faruk Nafiz'i, Cahit Irgat'ı, Bedri Rahmi'yi ve daha nicelerini…

"Henüz vakit varken" demedi mi sana Nâzım Hikmet, Cemal Süreya değil miydi "Her ölüm erken ölümdür" diyen? "Kimse duymadan ölmeliyim" diyen Orhan Veli'ye ne demeli? Hem söyle bana bakalım, benden alacağın hayatı kime vereceksin?

"…"

Cevabın yok mu?

Söyle bana, naif bir sesle kulağıma fısılda. Nereye gitti Yusuf Ziya, Orhan Seyfi, Mehmet Akif, Necip Fazıl, Yahya Kemal? Irmağın akıntısında oluşan girdabın döngüsü gibi emiyorsun ruhları. Oysa biraz daha sabretseydin, "Yaşamı ciddiye alacaksın" diyen Nâzım Hikmet, ne şiirler yazacaktı daha. "Bedava yaşıyoruz, bedava" diyen Orhan Veli'ye nasıl ucuz bir tuzak kurduğunu bilmeyen kaldı mı? "Demek böyle ölünürmüş" diye ölümünü gören Necip Fazıl'a bile acımadın. Sessiz Gemi'ye bindirip sonsuzluğa uğurladın Yahya Kemal'i. Ve diğerlerini… Yetmiyor mu bunlar?

Ben korkmuyorum senden. Hayatıma yön veren ustalarım var önümde. Onların şiirleri beni öyle dünyalara götürüyor ki, ne ölüm var orada ne keder. Bir yanımda rindlerin akşamında sefa yapan Yahya Kemal, bir yanımda sana ölümün üstünü veren Cemal Süreya. Onlar etrafımda oldukça naçiz bedenimdeki canın ne önemi var.

Gökteki yıldızlar kadar parlak umutlarım var benim. Dört iklim yeniden doğar ruhum. Şiirlerle beslenir. Karanlıklara gökkuşağı olur aydınlık dizelerim. Bana sessiz ölüm uzak. Boşuna bekleme kapımda. Henüz erken. Evrende yalnız mı belledin beni. Ben yalnız değilim. Şiirden kalelerim var. Görmüyorsun değil mi onları! Hem bu kaleler öyle yel değirmeni falan da değil. Don Kişot olmadığını biliyorum. Bu nedenle sen kalelerime baktıkça göremiyorsun. O kaleler ki her bir burcunda, Üvercinka, her kapısında Dalgacı Mahmut, her duvarında Karlı Kayın Ormanında türküleri duyuluyor. Sen bakmasını bilmiyorsun. Bakmak bilinçdışı, düşünceli ve iradeli bir eylemdir. Sende o bilinç yok. Kendini zorlamıyorsun bile. Gözlerin açık ama surların duvarlarından akan şiir şelalesini göremiyorsun. Burçlardan yankılanan İstanbul Türküsü'nü duymuyorsun. Hiç olmazsa kapa gözlerini Orhan Veli gibi İstanbul'u dinle. Oktay Rifat gibi Geceye Yakın dön yüzünü…

Ey ölümün kutsal meleği!

Senin için aldığın canların hiçbirinin diğerinden farkı yok değil mi? İşportacı olsun, sütten kesilmiş bir bebe olsun, aşk acısı ile verem olan bir sevgili olsun hiç fark etmiyor. Biliyorum… Biliyorum bana kavuşmak için de sabırsızlanıyorsun. Tıpkı Aziz Nesin, Ahmet Haşim, Attilâ İlhan, Can Yücel vs. ile buluştuğun gibi. Benim canımı almakla kimse bir şey kaybetmez, oysa bir Cahit Külebi, bir Sait Faik, bir Ahmet Kutsi'nin canını almak ne büyük kayıptır.

Belki yüz kere, belki bin kere yokladın hissettirdin kendini bana. Farkındayım ama ben şimdi gelmiyorum maalesef senle. Bekle beni burada. Gelmesem de bekle beni. Yolum açık, kaderimsin zaten. Senden kim kaçtı ki, ben de kaçayım! Ama biraz zaman ver. Dünlerimde bırakayım seni, yarınlarıma aydınlık günlerin ışıltısını taşıyayım. Şakaklarım ağrıyana kadar gülerken, hayattan sızan fâni mutluluğu içeyim. İçtikçe şiir misali dinleneyim. Dinlendikçe çavlanlar gibi çağlayayım. Tekrar şiir olup şarkılara döneyim. Sen yine de tüm tebessümlerimin altında varlığınla beni beklediğinin bilincinde olduğumu bil. Hayatın pervasız yükünü omzuma yüklemiş giderken yoluma ıslak taşlar koyma. Gelmesem de bekle beni.

Aslında bazen düşününce üzülüyorum sana. Çünkü elinde değil çaresiz kişilerin canını almamak. İlahî emirlerle kıydığın canların, yaşasalardı edebiyatımıza daha ne eserler verebileceklerini bilemezsin. Belki Ahmet Arif "Hasretinden prangalar

eskittim"/ dedikten sonra "Mahpushanelerde senin için çürüdüm" diyecekti, belki Özdemir Asaf "Yalnızlık paylaşılmaz / Paylaşılırsa yalnızlık olmaz" dedikten sonra "Mutluluk paylaşılmalı, paylaşılmazsa mutlu olunmaz" diyecekti. Belki de Bedri Rahmi "Karadutum çatal karam"" dedikten sonra, "Sarı ayvam, yeşil elmam, ahuzarım" diyecekti. Kim bilir? Ama diyemediler sayende.

Aklım ermiyor. Nasıl bir muhasebe yapıyorsun içinde. Bu kocaman sonsuz gök kubbede, hiç içinin sızladığı olmuyor mu Mehmet Akif'in, Âşık Veysel'in, Ümit Yaşar'ın, Yaşar Nabi'nin naaşları musalla taşındayken. İçine bir cehennem ateşi düşmüyor mu? Oysa bizler ne çok gözyaşı döküyoruz her birinde. Ahmet Muhip'te, Turgut Uyar'da, Attilâ İlhan'da, en son Sait Maden'de gözyaşlarımız sel oldu. Kalbimize gömdük hepsini.

Güneş batmak üzere artık… Yalnızlığımın düşsel gerçekliği gibi günebakanlar boyunlarını büküyor. Hiçliğin varlığından geçerken, peşinden gelen gölgeler sana yoldaş olsun. Hayatımda cevap verilmesini istemediğim tek mektubuma burada son verirken senden tek dileğim var:

Bırak artık şairler ölmesin. Şükrü Erbaşlar, Hilmi Yavuzlar, Gültekin Emreler, Cevat Çapanlar, Ahmet Telliler. Yaşasınlar. Biraz geç gel Zülfü Livaneli'ye, Küçük İskender'e, Haydar Ergülen'e, Veysel Çolak'a, Murathan Mungan'a çünkü henüz doymadık hiçbirine.

IŞIK VE KELEBEK

Hülya KÖKSAL

Kanadı gümüş kelebek
kanadı yaralı kelebek
gecede ışık arıyor benim gibi
pencereden pencereye çarpa çarpa
yürek çarpıntılar içinde
aşktan
korkudan
uzaklardan yanık türküler geliyor
yangın yerinde külleri insanlığın.

Işık içeride
karanlık dışarıda
bir kısır döngü içinde dönüp duruyoruz
kedere bulanmışız
gölgemiz aykırı sularda
tütün gibi dizilmişiz iğnesine acının
üzüm gibi ezilmişiz usumuzda ayak izleri
çekiçle örs arasında dövülmüşüz.

Yaşamak için özgürlük gerek
özgürlük için direnmek
minik adımlarla arşınlamışız gurbeti
volta atmışız
ölüm her an kapıda
karanlığın piyonları cellatları çoğalıyor
durmadan
hercai menekşeleri gözyaşlarımızla
sulamışız.

Kanadı gümüş kelebek
yürek çarpıntılar içinde
yaşamak için özgürlük gerek
ölüm her an kapıda.

UZUN İSMAİL SÖYLENCESİ

ALPER SAATÇİ

İsmail'di bu. Kırşehir'in bir köyündendi; ama ak köyünden mi kara köyünden mi bilinmezdi. Anasının adını Hatçe'ydi ama onun adını bilen yoktu. İsmail bebeyken evde anasının sözü de hiç geçmezdi.

Babası pek iş yapmaz, kaynatasının parasıyla geçinirdi. Ayyaşın tekiydi. Dedesi ise köyün varlıklı ailelerindendi. 15 dönüm tarlası, biraz davarı bir de traktörü vardı.

İlkokulun ilk iki sınıfını okumuştu. Sonra öğretmeni dedesine İsmail'in saf olduğunu, okutmalarına lüzum olmadığını söylemişti. Ama İsmail kendisini hep akıllı ve zeki sayardı. Çünkü ailede çat pat da olsa okuma yazma bilen bir tek kendisiydi.

Okuldan alındıktan sonra dedesinin zoruyla tarlada çift sürmüş, türlü işlerde çalışmıştı; ama hiçbir zaman isteyerek bir iş yapmamıştı. Mesela dedesi "Hadi oğlum davarları güt gel!" dese yerinden kalkmaz tembellik ederdi.

İsmail dedesinin verdiği birkaç kuruş parayı hiç biriktirememişti, ayyaş babası her zaman elinden almış İsmail'e beş kuruş bile koklatmamıştı. İşte bu yüzden babasını hiç sevmezdi.

İsmail yaşı geldiği gün askere, Ankara'ya gitti.

Askerde onu komutan çok sevdi. İsmail'e okuma yazmayı daha iyi öğretti. Hatta onu emir eri bile yaptı. Bir de boyuna bakarak ona "Uzun" lakabını taktı. Daha sonra komutan, izin günlerinde ona Ankara'yı dolaştırdı. Gittiği her yere onu da taşıdı. Yeri geldi Dışkapı'daki pavyonlara bile götürdü onu. İsmail orada Ankara'nın büyüsüne iyice bir kapıldı. Neydi o güzel kızlar, nasıl oynuyorlardı öyle herkesin içinde. Hatta bir an düşündü, şimdi şu sahnede oynayan sarışın yeşil gözlü kızlardan birini alsa, nikâh kıysa, köye götürse… Offf off, ne güzel olurdu be…

Çarşıda dolaşırlarken komutanı bir gün şakayla İsmail'e, paranın seyyar işlerde ya da otopark bekçiliğinde olduğunu, uyanık olursa tonlarca para kazanabileceğini söyledi. O da tezkereyi alınca köye dönmedi. Ankara'nın havasını almıştı bir kere. Hem burada ona dedesi gibi; şuraya git, şunu yap diyen de olmayacaktı. Hemen PTT'ye gitti bir telgraf çekti: "Ben Onbaşı oldum. Artık köye dönmem.".

Bu telgraftan sonra komutanın dediklerini harfiyen yapmaya karar verdi. Komutanı ona para kazanmanın seyyar işlerde olduğunu söylemişti ya… O da o gün komutanıyla dolaşırken yoğurt satan adamları görmüştü ya… Hemen bu yoğurt işine girmeye karar verdi. Gitti bir değnek ve bir parça ip buldu sonra Ulus'taki bir toptancıdan borçla beş kilo yoğurt aldı.

İlk olarak Cebeci taraflarında "yoğurt, yoğurtçuuu!" diye dolaşmaya başladı. Henüz yoğurdun yarısını bile satamamıştı. Daha kazandığı parayla bir sigara bile alamadan zabıtalar onu, halkı rahatsız ettiği gerekçesiyle yakaladı. Yoğurtlarına da el koydular. O gece aklından geçirdi ulan ne b… yemeye girmişti bu işe. Köyde davar gütmeye üşenen adam, şimdi gelmiş sokaklarda yoğurt satıyordu. Ah ulan, ah şu kafaya… Ama şimdi köye dönse… Yok olmaz, pes etmek ona yakışmazdı. Kaldırımda oturmuş kara kara düşündüğünü gören bir adam, kendisine, satış yaptığı semtin zabıtasına avanta vermesi gerektiğini öğretti. Ama iş işten geçmişti…

Komutanı ona, otoparkta çalışınca iyi para kazanabileceğini de söylemişti. O da öyle yaptı, gitti Tunalı Hilmi'de bir otoparka girdi. Görevi gelen arabaları boş peronlara park ettirmekti. Patronu ona geceleri otoparkın yazıhanesinde yatabileceğini söyledi, çok sevindi İsmail. Patronun elini öptü, ona çok teşekkür etti.

Böyle bir süre idare etti. Sonra bir sabah adamın biri mavi bir Nova ile geldi. İsmail arabaya bakakaldı. Sonra adama en güzelinden bir park yeri ayarladı. Arkasından arkadaşı Yaşar'a fotoğraf makinesiyle onu, arabanın önünde çekmesini rica etti. Yaşar da arkadaşının isteğini yerine getirdi. Tam fotoğrafı çekmişken arabanın sahibi geldi, İsmail'i arabanın kaputuna dayanmış gördü. Çok sinirlendi. Pis kıyafetiyle arabanın kaputunu kirlettiğinden, arabanın kaportasını yamulttuğundan bahsetti ve sonra onu bir temiz dövdü. "Ulan, köyde dedesinin traktörünü ilçeye götürüp benzin almaya üşenen adamın neyine lan, Ankara neyine!" diye söyendi.

Bu olay üzerine patronu onu kovdu. İsmail yine işsiz kalmıştı. Ama pes etmedi, gitti iş aradı. Buldu da. Gecekondularla dolu Çukurambar'daki bir kahvede işe girdi. Kahvede işler düzgün gidiyordu; ama İsmail'in işi düzgün gider mi!.. Bir gün kahveye bir adam geldi, bir çay istedi, İsmail hemen doldurup

ona verdi. Adam çayını bitirdikten sonra İsmail'in yanına geldi, Ona elinde bir Hacı Murat olduğunu, isterse kendisine hemen satabileceğini, ayrıca taksit bile yapabileceğini söyledi. Sonra parayı istedi. İsmail de bütün parasını verdi; ama yetmedi. Gitti dükkânının kasasından da biraz para aldı. Çalıştıkça kahveci, alacağından düşerdi. Sonra adam paraları aldı ve dükkândan arabayı getirmek üzere çıktı. İsmail yarım saat kadar kahvenin kapısının önünde, karda soğukta bekledi. Sonra kahveden çıkan yaşlı bir adam ona niye dışarıda beklediğini sordu, İsmail her şeyi anlattı, adam ona dolandırıldığını söyledi. İsmail o anda yıkıldı. "Ah ulan be… Köyde bakkala bile gönderilmeyen adamın neyine Ankara neyine!" diye mırıldandı.

İsmail'in ustası kasayı boş görünce onu kovdu. Bir de polise şikâyet etti. İsmail'i nezarethaneye koydular. İki gün yattı nezarethanede, daha sonra İsmail'in dolandırıldığını anlayıp onu saldılar. Ama kahveciye borcunu ödemesi gerektiğini de sıkı sıkıya tembih ettiler.

İsmail yine işsiz kalmıştı. Ayrıca umudunu da yitirmişti. Arkadaşı Yaşar'ı bulmaya karar verdi, uzun aramalar sonrasında onu buldu. Yaşar'a, onlarda bir süre misafir kalırsa bir sıkıntı çıkıp çıkmayacağını sordu. Yaşar onu evinde bir müddet idare etti. Çatı katındaki sobasız odada günlerce battaniyeye sarınıp yattı.

İsmail bir gün evden çıkarken komşu kızlarından biri geldi. Güzel bir kızdı. İsmail kızın parmaklarına baktı, yüzük falan yoktu. Bu iyiye işaretti.

Kapıdan çıkıp biraz yürüyünce Yaşar'a niyetini anlattı. Yaşar buna şaşırdı. Akşam eve gittiklerinde Yaşar hanımına olanı biteni anlattı, kızla bir konuşmasını söyledi. Öbür akşam haber geldi kız evlenirim, demiş. İsmail o gün heyecanından uyuyamadı.

Ertesi gün istemeye gittiler. Kız ablasıyla kalıyormuş, kızı eniştesinden istediler adamın da canına minnet. Hem kız da istiyor. Verdi gitti.

O günden sonra İsmail ve kız her gün buluştular. İsmail yeni bir iş bulmaya karar verdi; ama bu sefer sağlam bir iş bulacaktı. Nihayet bir inşaatta amele oldu. Epey de para kazandı. İsmail'in hanımı bir süre sonra doğum yaptı. İsmail artık baba olmuştu. Yükü bir kat daha arttı. Daha çok çalıştı. Yeri geldi bir bütün gün uyumadığı bile oldu.

İsmail'in hanımı öksüz ve yetim büyümüştü. Hep zengin olma hayalleri kurardı. Bir kaloriferli daireleri olsa, bir de gıcırından bir araba. Çocuğunu da kolejlerde okutabilse...

İsmail'in hanımı, bu isteklerini artık İsmail'in yüzüne söylemeye başladı. İsmail parayı kazanıyordu ama para su gibi akıp gidiyordu. İsmail'in eşi süslüydü de… Hafta geçmez gider İtfaiye Meydanı'ndan üstüne başına bir şeyler alır, saçlarına kına sürer… Hem onun da hakkı değil miydi sinemalara gitmek, Gençlik Parkı'nda Zeki Müren'i dinlemek…

İsmail ve hanımının aile bağları günden güne iyice yıprandı. Her akşam kavga ediyorlardı ve bu evlilik işini daha fazla yürütemediler. İsmail bir gün işten geldi evde karısını ve çocuğunu bulamadı. Bir hafta on gün karısı döner diye bekledi ve bir gece yarısı evden çıktı, doğru terminale gitti ve bir Kırşehir bileti alıp yola koyuldu. Davar gütmeye üşenen adamın neyineydi Ankara mis gibi köyü varken. Bu işleri onun başına açan da hep o komutan denen adamdı. Onun da Allah belasını versindi.

İsmail birkaç saat sonra otobüsten inip memleket toprağına ayak bastı. Ne de olsa, tilkinin dönüp dolaşıp varacağı yer kürkçü dükkânıydı…

KOÇ İSMAİL

Adem YAZAR

Bil ki doğu ile batı,
Uç iki zıt uç İsmail!
Durma hadi sür şu atı,
Uç rüzgârla uç İsmail!

Bekleme hiç tan vaktini,
Yaymak için bu hak dini,
Tutmalısın ki akdini;
Suç olmasın suç İsmail!

Sanmasınlar seni koyun,
Kurumadan neslin soyun.
Uyan artık bu bir oyun,
Aç gözünü aç İsmail!

Çıkar yeis hamudunu,
Kaybetme hiç umudunu.
Yık zalimin Nemrut'unu,
Öç alınsın öç İsmail!

Mazlumlar hep seni bekler,
Süt kokulu o bebekler,
Dinsin gayrı şu ebekler;
Saç huzuru saç İsmail!

Hainin hançeri yağlı,
Hançer tutan bilek zağlı,
Uzanmış gözleri bağlı,
Koç değilsin, koç İsmail!

Kaybedecek yok hiç zaman,
Saldırı var pek bir yaman
Kalleşin üstüne gaman,
Hiç et onu hiç İsmail!

Alt et bütün planları,
Yalanları dolanları.
Sana yoldaş olanları,
Taç etmeli taç İsmail!

Senden senle sürtüşmeyen,
Kavga edip dürtüşmeyen,
Kim fikrinle örtüşmeyen,
Kaç yanından kaç İsmail!

Eskisinden yenisinden,
Tonisinden, conisinden,
Kalk kahpenin sinisinden,
Aç olsan da aç İsmail!

Boş ver dünya gurbetini,
Hak et Hakk'ın cennetini.
Şehadetin şerbetini,
İç çekinme iç İsmail!

İlhâmî'nin satırları,
Ürkütürmüş katırları.
Yere girsin hatırları,
Geç üstünden geç İsmail!

UNUT Kİ

Ziya NURDAN

Unut ki unutmak en küçük günahın olsun,
Beklediğin sabaha hep karanlıklar dolsun.

İşlediğin cürmünle hep kapılarda bekle,
Tek başına kal da umut salını itekle.

Sonsuza dek geçmesin, içinin sıkıntısı,
Kıyâmeti beklesin kabrinin yıkıntısı.

Sıratı geçmek için göster o cüretini!
Peşinden gelene ver sadakat ücretini!

Unut gam deryasında terk ettiğin salımı,
Unut, gülerek attığın o meşhur çalımı.

En ücra köşelerde derdine derman ara,
Merhem vurdukça çoğalsın sinendeki yara.

Unut yıktığın gönlümü hiç pişman olmadan
Sen saçını tara güzelim kırlar dolmadan.

Cefayı çeken bendim, sen hep sefa sürerken
Ben kabre yaklaştım sen hep huzura ererken.

Unut bu oynadığın arsız gönül oyunu,
Âleme ezberlettin değişmeyen huyunu.

Dön bir bak, gönül tahtım yıkılmış ellerinle
Gurur duy ardında bıraktığın eserinle.

Unut reva gördüğün bana siyah rengini,
Unut söyle buldun mu aradığın dengini?

Teselli umuduyla beklemen eksilmesin,
Mendil bile ar edip, gözyaşını silmesin.

Unutmak güvendiğin tek sığınağın olsun,
Aldığın tüm ahım utanç yığınağın olsun.

Unutmayı da unut cesaret varsa eğer
Ne de çok günahın varmış gizlenecek meğer.

BEN SEVGİYİM

Yaşar ÖZDEN

Aşkın kokusunu koydum rengine,
Güller de gülmeyi benden öğrendi.
Ta Âdem'den getirdiğim sevgiyle,
Kalpler de dolmayı benden öğrendi.

"Gündüz hayâlında gece düşünde,
Sönmeyen bir ateş yaktım içinde.
Ömrünü tüketen sevda peşinde,
Âşıklar sevmeyi benden öğrendi."

Arzuları hakikate yürüttüm,
Aşkın ateşinde nefsi erittim.
Vicdanları sevgi ile büyüttüm,
Kendini bilmeyi benden öğrendi.

Sevgiyle dolaştım koca dünyayı,
Anlattım herkese aşkı Leyla'yı.
Ferhat'ın kalbine koydum sevdayı,
Dağları delmeyi benden öğrendi.

Yaşar Özden kalbin sesini dinler,
Kalbin her atışı yâr için inler.
Sevgiliye sevda çeken gönüller,
Ölmeden ölmeyi benden öğrendi.

ŞAH BEYİTLER

Nihat MALKOÇ

ATEŞTEN GÖMLEK
Hasret ateşten gömlek, yüreğimde köz olsun
Sürünsün yerde nefis, bir incecik toz olsun.

DÜĞÜM
Çözdüm çetin düğümü, dertte buldum devayı
Başıma taç eyledim bu mukaddes davayı.

ÇORAK BAKIŞLAR
Nasıl görmez kör akıl Hakk'ın nakışlarını?
Şükürle sula her gün çorak bakışlarını.

AKLAR
Saçına düşen aklar, haber veriyor sana
Kalp gözünü açıp da ne olur anlasana!

BİR ÖMÜR
Bir ömür yalanlarla kandırdık kendimizi,
Nefsin askerlerine çiğnettik bendimizi.

AZIK
Kul ettiğini bulur, iman mahşerde azık
Sorumsuzluğun adı kader olmuş ne yazık!

KADER VE İRADE
İnsan iradesidir hayra kapılar açan,
Hep kadere suç bulur sorumluluktan kaçan.

DİNLEMEK VE ANLAMAK
Lakırdıdan hoşlanan her şeyi demek ister,
Dinlemek samimiyet, anlamak emek ister.

DENENMİŞİ DENEMEK
Tek hakikat Kur'an'dır, ne sağdır ne de soldur
Denenmişi denemek budalaca bir yoldur.

SESLER GELİYOR

Ali ARKU

arafın yavan ovalarından
sesler geliyor
kendini bir kayba yazdırmış
üryanı bozuk sesler

rüzgârın yaban boynunda uluyan
dağ yutmuş
yol silmiş sesler

bir kısrağın nalına gömülmüş
gecenin gerdanını yoklayan
üçün cenazesinde
dördü kutsayan sesler

sesler geliyor anî ve ürkünç
yer altını besleyen
yorgun bir aşkı kafesleysen sesler

umutmuş cıvıltısı çocukların
kundaklar suslayan
çığlıklar uslayan sesler geliyor

bu kentin sokaklarını dolaşan
vebalı ve sürgün
parça parça teninden
zamanı döken sesler geliyor

bir yasın dört köşesi
şeffaf ve doğurgan
bir ceset kadar yokluğa buyurgan
sesler geliyor
bir yolculuğun ta içinden

YARADAN KUCAĞINDA

Bülent ARKAN

Karakışın en çetin çetrefilli gününde,
Üç beş odun kalmıştı ocağının önünde,
Kadıncağız diz çöktü ocağın en dibinde.
Karnı burnunda gebe yükte ise ağırdı,
Vadideki derede bey odun arıyordu.

Fırtınanın şarkısı yükseldi avaz avaz,
Kristal ağaçları süsledi kuru ayaz.
Avazla raksa daldı yerden savrulan tane,
Kapı altından girdi soğuk denilen nane,
Ateşi üşütmüştü igloya döndü hane.

Nefesi kokan kurtlar ulu orta seslendi,
Korkuya düşen kadın çokça endişelendi.
Analık işgüdüsü çökmüştü yüreğine,
Bebek tekmeleriyle girmişti süreğine.
Tekmenin şiddetiyle sarsılmıştı aniden,
Her tekme yiyişinde irkilmişti yeniden.

Bebeğinin babası evine dönmemişti,
Endişeliydi ama umudu sönmemişti.
Yeniden yakmak için buz tutan alevleri,
Uzanarak kavradı titreyen idareyi.

Yeni tekmeler yedi sabırsız bebeğinden,
Duvardaki kazanı indirdi çivisinden,
Kar doldurdu kazana eğilip pencereden.

Omuzda odunuyla yola düşmüştü adam,
Göz gözü görmüyordu şiddetli fırtınadan.
Umudu yitirmeden sığındı mağaraya,
Buz tutan elleriyle yalvardı Yaradan'a.

Son iki odununu yakmıştı körpe ana,
Alev ulaşmıyordu karla dolu kazana.
Sancılar sıklaşmıştı ısınmamıştı suyu,
Dayanılmaz acıyla feryadla doğdu soyu.

Makası köze tutup kesmişti göbeğini,
Yarı ılımış karla yıkadı bebeğini.
Ağladı kış bebeği sızladı yalnız kadın,
Yorgunluktan sızdılar vakit sabaha yakın.
Kapının mandalına basıldı gün doğumu,
Koca teşrif etmişti kucağında odunu;
Kadın kanatlarıyla sarmıştı çocuğunu.

Çoktan unutulmuştu hane içi yorgunluk,
Mutluluğa dönüştü anadaki kırgınlık.
Odunlar kucağında sarmaş dolaş kaldılar,
Ana baba aşkıyla yavruyu kokladılar.

Kadın sitemli sözle seslendi kocasına,
Yalnız bıraktın dedi bu ıssız barakada
Tebessüm etti baba el sürdü yanağına.
Sevecence seslendi sevgili karısına.
Sen yalnız değildin ki Allah vardı yanında,
Sen en emin eldeydin Yaradan kucağında...

KÖR BAKIŞ

Halil CİN

Yarım adada kör edildik Odysseus'la
Sisli bir perdeden dinledik ishak kuşunu
Arkası zifiriliklere lanetlenmiş bir asırda
Duyamadık düşman ezgilerini,
Kulaklarımızdaki mehterandan.

Yağmurlar kızılca kıyamet yağdı
Giden gelmedi, gelen tamdan eksik.
İsrafil'in Sûr'u duyuldu milyon kere
Gök kırıldı, yer yarıldı.
Ha yıkıldı ha yıkılacak!

Anadolu'dan çıktı bir kıvılcım,
Ne Heraklus ne Zeus ne Efrasiyab
Zümrüd ü Anka'yı çağırdı ulular dan bir ses
Kustu şark, çektiği olanca külfeti.

SERÇENİN FERYADI

Recep ŞEN

Serçenin gözündeki yaşı gördüm bu sabah;
Feryadı cana değdi, eyvah ki gönlüm eyvah!

Cılız bedeni düşmüş avcının tuzağına,
Sürülüp de atılmış gülşenin uzağına.

İyi adamlar serçe vuramaz derdi babam,
Onlarla dost olunca şenlendi evim, obam.

Omzuna konardı hep, şen şakrak çocukların,
Hayalinde uçardı, o gül tomurcukların.

Serçe köşkün camları küsmüş yaz güneşine,
Çiğnemişler hatrını bakmadan gözyaşına.

Çiçeklerin ismini unuttuk birer birer,
Ürküttük serçeleri, söndü yüreklerde fer.

Gönüldeki cevherin sarraf bilmez adını,
Kırk kamyon taşıyamaz, bir serçe kanadını!

Kuşlar gibi göçtüler kuş dilini bilenler,
Serçenin feryadıyla yeniden dirilenler.

ÖZGÜRLÜK ŞARKISI

Serhat AKDENİZ

söyleme kimseye
ayaküstü uğradım öylesine
zaten alabora vurmuş takvim nasihatleri gibi
içim
ardımda bıraktığım eşsiz tablo
hazan kaplı sırça köşkün mavi künyesi
birden kesildi suyum nedense
sendeledi içimdeki bahar
sobelendim yine istemeden
annem kokan kirlenmiş aynaya
aramızda kalsın olur mu
son defa
alın boşluğumdaki yanak izi
avuçlarımda saklamaya çalıştığım fırça

merdivenleri hiç çiğnenmemiş
bir melodiye saklanalım istersen
feragat edelim bizden
defterini unutan yazılar olalım
hiç tanımayalım erguvanları
yakalım birer kadeh
son tren de kalkmış olsun az evvel
konuşmayalım hiç
dudaklarımızda biraz gizem
hafif esrarlı bir cigara ya da
kasıkları sönmemiş içtenlik katalım biraz
geceye
son bir yolculuk ısmarlayalım garsona
hani, bu son gar'ını gören tren ya
başıboş sarhoş şiirler uçurayım uluorta
sana dair senden ırak ne varsa dalsın içine
ne kadar becerebilirsem işte
sağa sola dağılır sesim
desibeli kırık olur nasılsa
naralar atarım belki kalabalık boşluğa
şikayet ederim seni şarkılara
diz çökmüş çiçekler besleyen dik saksılara
maskelerim yüzümü korkma
sirtaki boğarken buzukiler
çılgın bir dans tutarım belki - özgürlük adına -

-V For Vendetta-

sonra ayrılırım salondan
sağ kolum sol omzunda gibi sarılarak
yürürüm sallanarak
gecenin kolpa karanlığına

yine bulurlar beni
üstü başını terk etmiş durumda
yine uyanırım
bir yanı boş tek başına

saat yirmi beş sularında.

AYRANDEDE ŞIRILTILARI

Haşim KALENDER

Tanır beni tanır ben de tanırı,
Çalı dik çimene güle dönüşür.
Dokuz köyü alsa dolmaz sınırı,
Birleşir suları göle dönüşür.

Dağların altından düze çıkışı,
Şiirleşir şelaleden akışı,
Döverken taşları köpük nakışı,
Bizim şairlerde dile dönüşür.

Havuzunda alabalık beslenir,
Kışın ılır sunalara seslenir.
Hele ilkbaharda başka süslenir.
Coşar kar suyundan sele dönüşür.

Şırıldar Vasfi'ye selama durur,
Kanar yüreğimde hurmana varır,
Kızlar pınarına yürür el verir;
Karışır hurmana dala dönüşür.

Çoban pınarının tutar kolundan,
El eder sahrene derya yolundan,
Dinler susuzların anlar halinden,
Sazağından hava yele dönüşür.

Üzgündür suları boşa akmaktan,
Usandık gözünde kaşa bakmaktan.
Kalender bahseder devri yıkmaktan,
Dost iken yarenler ele dönüşür.